

27 september 2011

Om 7u. vertrekken we naar het BDOM waar Emery en Yves een meeting gepland hebben met de geneesheer directeur van het district. Ik mocht eigenlijk wat langer slapen maar vanaf 3u. tot we naar het BDOM vertrekken heeft een haan quasi non-stop gekraaid met een stemkracht een operazanger waardig. Ik zoek een rustig en beschaduwd plekje om een kopje koffie te kunnen drinken. Van koffie kan echter geen sprake zijn want er is nog geen heet water en de koffie staat ergens in een kamer waarvan de deur op slot is. De sleutel in Afrika? Een waar fenomeen!

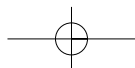
Emery, Yves en C° hebben een goede vergadering, na het ontbijt hebben ze ook nog een evaluatie met Henriette. Ik kan een kwartiertje voor het ontbijt toch nog van een eerste potje koffie genieten op een rustig plekje in de schaduw.

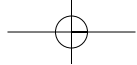
Rond 10u. (we zouden vroeg vertrekken) wordt al onze bagage opgeladen.

Henriette wordt van alle kanten bevraagd. Dat en de evaluatie van deze morgen zal er wel voor iets tussen zitten dat ze korzelig is. Tegenover de jonge meisjes Regine en Fine, die met ons zullen meerijden, is ze zelfs cassant. Dat ik nog eens aandring om bij Capfret te infor-



Om zes uur 's morgens achter het bisschoppelijk paleis.





meren naar onze achtergebleven materialen brengt haar ook al niet tot rust. Begrijpelijk maar bon, je moet hier al eens aandringen. Dus maak ik nog eens duidelijk dat het mij absoluut niet interesseert hoe dat materiaal in Katako-Kombe zal geraken als het er maar tegen donderdagavond is.

Tegen 11.30u. is alle bagage eindelijk ingeladen en kunnen we naar Katako-Kombe vertrekken. Omdat de weg, die we de vorige keren volgden om Tshumbe te verlaten zeer slecht is, nemen we deze keer een andere weg, een weg waaraan heel duidelijk gewerkt is. Na een uur hebben we al goed 50 kilometer afgelegd. We zijn dus bijna halweg. Voorbij Uvungu echter zijn de wegenwerkers nog niet gepasseerd. Daar is het dus 'business as usual'.

We stoppen kort in het 'Centre de Santé' van Lotola zodat Emery zich een gedacht kan vormen van een 'Centre' in de gezondheidszone Katako-Kombe. Na minder dan vier uur rijden komen we in Katako-Kombe aan. Dat is, voor ons althans, een nieuw wereldrecord. De verwelcoming is overweldigend, aandoenlijk: zang en dans, volwassenen en kinderen, personeel van het ziekenhuis... Het werkt op onze emoties.

Na een heel lekkere en overvloedige maaltijd doen we de ronde van het ziekenhuis: Yves en Emery samen met Lucien die op de motor van Pius vanuit Thsumbe een kortere weg genomen heeft. Ze hebben een dondervlaag getrotseerd en kwamen zijknat thuis aan. King en ik bekijken een aantal 'technische dingen'. We proberen de generator op te starten. Er is daar een probleem. King die echt wel in bijna alle domeinen thuis is, krijgt de generator in gang. In het huis van Lucien en Guislaine, waar wij logeren, moet ook de frigo opgestart worden. Het is een wat ouder toestel dat op petroleum functioneert. Tijd dan voor een nog niet gekoelde pint, wat conversatie en Kings eerste computerles.

Noot.

De buitenmuren van het nieuwe administratieve gebouw zijn gemetst tot op één à twee stenen onder het dak. Alle binnenmuren zijn amper tot op één meter hoogte gemetst. Dat had Henriette ons wel kunnen meedelen in haar telefoontje van 19 september. Ik denk dat we dan niet zoveel materiaal zouden aangekocht en dus veel minder gewicht met ons mee zouden gesleurd hebben. Maar soit, het installeren van de elektriciteit in dat gebouw valt weg, een groot werk, maar ik verwacht er mij aan dat we geen moment met ons vingers zullen moeten zitten draaien.



In Lotola,
de eerste pasjes.

